

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКSMУ

Рік видання IX. № 90 [1946]. ЧЕТВЕР, 1 СЕРПНЯ 1968 РОКУ. Ціна 2 коп.

Контроль № 1

ЗУСТРІЧ МІЖ ПОЛІТБЮРО ЦК КПРС І ПРЕЗИДІЄЮ ЦК КПЧ

29 липня ц. р. в м. Черна-над-Тисою почалася зустріч між Політбюро ЦК КПРС і Президією ЦК КПЧ.

З боку КПРС в зустрічі беруть участь: Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнев; члени Політбюро ЦК КПРС — Г. І. Воронов, О. М. Косигін, К. Т. Мазуров, А. Я. Пельше, М. В. Підгорний, М. А. Суслов, О. М. Шелєпін, П. Ю. Шелєст; кандидати в члени Політбюро ЦК КПРС — П. Н. Демічев, П. М. Машеров; секретарі ЦК КПРС — К. Ф. Катусев, Б. М. Попомарьов.

З боку КПЧ — Перший секретар ЦК КПЧ О. Дубчек; члени Президії ЦК КПЧ, кандидати в члени Президії ЦК КПЧ, а також президент Чехословацької Соціалістичної Республіки Л. Свобода.

(ТАРС).

ЩОДЕННИК ФЕСТИВАЛЮ

Перший робочий день фестивалю — 29 липня завжди увійде в історію руху солідарності з героїчним в'єтнамським народом. Вирує фестивальне містечко «Гара Іскір», де живуть учасники форуму молоді. Однією з примітних подій цього дня, що за програмою фестивалю присвячений проблемам В'єтнаму, був мітинг, який відбувся в містечку. Посланці героїчної країни були схвилювані, слухаючи пристрасні промови делегатів, відчували, що серед господарів клу-

«Солідарність, мир, дружба!».

Саме ці слова напишуть і на машинах, які вирушать 3 серпня з подарунками молоді світу із Софії у В'єтнам.

На бульварі, де розмістився клуб радянської делегації, багатолюдно. Прохожі сповільнюють крок, зупиняються машини. Сюди «на вогник» уже приходили жителі Софії, госланці фестивалю. Інтерес до клубу великий. Це і зрозуміло, якщо врахувати, що серед господарів клу-

ДЕНЬ В'ЄТНАМУ

яких вірних, бойових побратимів вони мають в особі демократичної молоді світу.

— Наші перемоги невіддільні від зусиль соціалістичних держав, які подають нам неоціненну допомогу, — сказав виступаючи на мітингу, керівник молодіжної делегації ДРВ Та Куанг Тьєн. — Вони невіддільні від активної діяльності міжнародного робітничого класу, від зусиль молодіжного руху, в тому числі від зусиль американської молоді.

...Біля входу в «Центр солідарності з В'єтнамом» йде збирання коштів у фонд допомоги патріотам цієї країни. Брати особисту участь у збиранні коштів — палке бажання всіх, хто зібрався під прапорами фестивалю. Як відомо, кожна делегація привезла в Софію подарунки молодим в'єтнамцям, подбала про матеріальну допомогу їм. Усе це буде зібрано разом. Вирішено, що з фестивалю в далекий В'єтнам буде відправлено спеціальний «Караван солідарності». Ця благородна справа знайшла на фестивалі тисячі прихильників. І навіть болгарські діти заохотили взяти в ній участь.

Болгарські вереснята, готуючись до IX Всесвітнього, багато раз виходили на суботники: збирали брукт, макулатуру, садили дерева, допомагали старшим на будовах. І ось на трудові заохочення дітей куплено для В'єтнаму автобус і санітарну машину. Можна уявити, з яким нетерпінням чекали юні болгари зустрічі з в'єтнамськими делегатами. Вона відбулася сьогодні в парку Палацу піонерів.

Діти сердечно вітали дорогих гостей, читали вірші, присвячені героям в'єтнамського народу. В небо злітали величезні повітряні кулі з прапорами, на яких написані слова:

бу — космонавти Валентина Ніколаєва-Терешкова і Олексій Леонов. З автобусів, що підрулили до дверей нашого клубу, виходять одягнуті у військову форму бійці Народної армії ДРВ, представники Національного фронту визволення Південного В'єтнаму. Їх сердечно вітає перший секретар ЦК ВЛКСМ Є. Тяжельников. Радянські ровесники заспівують в'єтнамську пісню, підносять гостям хліб-сіль. В руках молодих в'єтнамців величезні букети червоної троянди.

У конференц-залі відбувся мітинг. Секретар

ЦК ВЛКСМ О. Камшалов, який виступив на ньому, сказав:

— У Радянському Союзі немає жодної людини, яка б не допомагала братньому в'єтнамському народові. Ми запевняємо, що й далі будемо зміцнювати солідарність з вами, дорогі друзі.

З словом - відповіддю виступив на мітингу керівник делегації Національного фронту визволення Південного В'єтнаму Чан Ван Ти.

Важко передати словами той винятково палкий прийом, який вивалили учасники і гості фестивалю, жителі болгарської столиці майстрам містечка В'єтнаму. Сцена Народного театру імені Івана Вазова, де відбувся великий урочистий концерт в'єтнамських артистів, була буквально усипана квітами.

(Спенкорт ТАРС). Софія, 29 липня.

ЛИСТ ВЕТЕРАНА

СЕКРЕТАРЯМ ГАЙВОРОНСЬКОГО РАЙКОМУ КОМСОМОЛУ

Дорогі товариші! Ви цікавитесь, які першочергові питання стояли перед нами, першими комсомольцями і комуністами Гайворонщини. В загальних рисах зараз відомо кожному комсомольцю, що перед нами були ще не вирішені питання ліквідації неписьменності, боротьби з бандами. Ми робили все, щоб разом з комуністами захистити здобутки Жовтневої революції, створити нове соціалістичне суспільство.

В той час винятково гостро стояло питання постачання хлібом пролетарських центрів, в першу чергу Петрограда, Москви, Донбасу. Партия послала на продовольчий фронт свої кращі кадри. Про один з епізодів боротьби з куркулями за хліб в й хочу вам розповісти.

На чолі загону з дванадцяти комсомольців я виїхав у Тернівку для вилучення лишків хліба у куркулів. Як завжди, звернувся за допомогою в сільраду і комзема. До нас приєдналася й сільська бідняцька молодь.

Заходимо в один двір. Хлопці повідомили, що тут живе сільський паук. Вітаюся, заводжу розмову:

— В містках голодують робітники, діти.

— Чули вже.

— Добровільно допоможете чи шукаєте?

— Нема хліба. Шукайте.

Спокійно так говорите, цемов справді голодує.

Обдивляюся будинок, клуні — нічого. Коли підходять один з місцевих товаришів:

— На городі, — каже, — вночі риса куркуль.

Оглянувши город. В самому кутку шомпол провалюється в землю. Почали копати, а там зерна видимо-невидимо. Тут куркуль не витримає:

— Забирайте, злидні червонопузі. Та чи доведете?

Сміливий був: банди тоді шугали з села в село.

Поки ми навантажали хліб на підводи, почало сунетися. Щойно виїхали з села, як раптом над валкою просвітив ріп кулі!

Ми залягли. В жодного з хлопців не було думки втікати, залишивши дорогий вантаж, який ми везли голодним дітям і робітникам. Почалася перестрілка. Нас було небагато, всі озброєні. Відступати не збиралися, і бандити це зрозуміли.

З Тернівки ми привезли на Гайворонський продовольчий склад вісімсот пудів хліба.

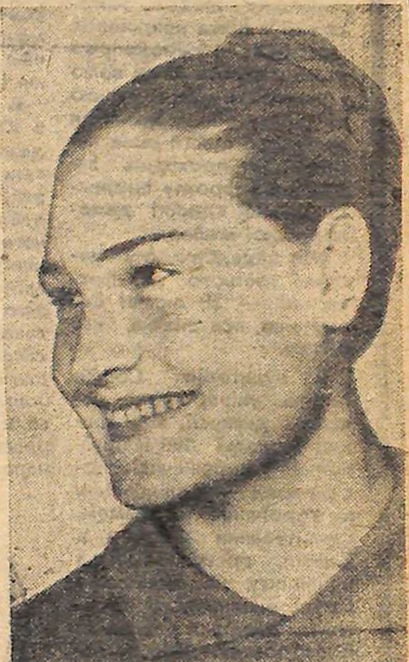
Цього разу обійшлося без втрат з нашого боку. Але було й таке, що гинули бойові товариші в сутичках з бандитами. Прошло чимало років, та я й зараз не можу забути молодого комуніста Яценка, який загинув у боротьбі з куркулями.

Згадуючи життя і тривоги комсомольців двадцятих років, не можу не сказати, що в той час у молоді була надзвичайно висока свідомість, високе класове чуття і працелюбство. Я не пам'ятаю такого випадку, щоб хтось із нас відмовився вийти на суботник чи неділянку, подати допомогу сільській бідняцькій молоді, з гвинтівкою в руках вийти проти банди.

Я стара людина, але своє життя прожити не маю. Дуже шкода, що не можу піти з вами у похід, поспівати комсомольських пісень. Я заздрю вам гарно заздрістю, комсомольці шістдесятних років. Заздрю вашим цікавим справам, вашій енергії, тому, що вам будувати нове комуністичне суспільство, про яке ми так мріяли. Щирий привіт комсомольцям району.

В. АНТОНОВСЬКИЙ, член ВЛКСМ з 1919 року, член КПРС з 1921 року.

Гайворон, рік 68-й

Добра слава йде про доярку колгоспу «Більшовик» Гайворонського району Світлану Лисянську. По шістьнадцять кілограмів молока надає комсомолка від корови. Шанують за працю її одоселічані. Фото В. ЗЕМНОРІЯ.

— ВОЛОДЬКА біжить! Десятикласники завмирають, слідкують, як пружинячі м'язи, наближається до перекладни Юргенев. Стрибок, тіло звивається в повітрі. Качати Юргенева, — аплодують глядачі. Цього разу Володя встановив районний рекорд по стрибках у висоту. Та мова піде не про Володю — спортсмена, а про Володю — секретаря комсомольської організації. Спортсмен хлопець захоплюється в такій же мірі, як і математикою та літературою, як захоплювався уроками праці. Закінчив Володимир школу, маючи розряд токаря. — Куди? — запитала мати. — На завод. Адже маю спеціальність. Невдовзі я познайомився з Володимиром, як секретарем комітету комсомолу паровозоремонтного заводу. Хлопець сподобався мені. Не зовнішністю, не гучними словами, а енергією, діловитістю, срудливістю. Гостре око у паровозоремонтників. Гарного секретаря обрала.

„Потрібен для комсомолу“

Не можу сказати, щоб і до приходу Володимира в комітет справи там ішли погано. Але чогось не вистачало. Може, чіткої злагоженості у діях членів комітету, може, конкретності. Володя вносить все це у роботу. І слів багато не говорить, а справи йдуть. Починали з естетички. Буває, що людина звикає до обстановки. І не помічає, що можна жити краще. Володя помітив. — Що ж ми, хлопці, ходимо, через деталі перечекуємося. Складемо в порядку. Та й у цехах не заводило б незастій чистоту, — сказав якось. А коли взялися за подвір'я, залишити щось не в порядку вже не могли. Погім дійшла черга до цехів. Білили, фарбували — прибрала власний дім. Високо ставлять на заводі честь робітника. Для молодих, тих, що приходять до верстата з шкільної лави, комітет комсомолу організував гурток «Молодь і комуністична праця», де мова ведеється про робітничі традиції заводу, його революційну історію, про те, хто може зватися робітником.

Проводились і раніше на заводі вечори відпочинку, ставились концерти, читалися лекції. Але все стало звичним. Дехто вже й не ходив на них. Може, тому, що не вистачало там духу здорового суперництва, комсомольської вигадки, завзятого.

А от Володя разом з заступником секретаря комітету Віктором Хоменком, членами комітету Ганною Костюк, Дмитром Сидельником та іншими комсомольцями придумали своє: зустрічі з іншими колективами. Тут комсомольці діляться трудовими успіхами, змагаються у КВК, показують самодіяльність. Звичайно, у кожного комсомольця виникає цікавість: а як там справи у сусідів.

Душевний хлопець Володимир. Не було такого, щоб комсомольці не виконували план. А тут раптом завод перейшов частково на ремонт тепловозів. Це навіть цікавіше, як з паровозами. Та спершу виходило так, що відремонтований тепловоз довго чекав на свій мот.

(Закінчення. На 2-й стор.).

ЩОДЕННИК ФЕСТИВАЛЮ

МАЙОРИТЬ ПРАПОР ДРУЖБИ

П'ятикльорова ромашка—емблема IX Всесвітнього фестивалю молоді і студентів — цвіте вже третю добу. Добу буквально, бо від зорі до зорі не стихає Софія. Тривають мітинги, концерти, масові походи, спортивні зустрічі. Третю добу місто привертає погляди мільйонів людей. Новосельці з п'яти континентів могутньо і переконливо демонструють свою волю і рішучість стати стійкою на шляху війни, захистити свободу і щастя своїх народів. Тут проходить зараз лінія фронту інтернаціональної єдності демократичної молоді.

Що передбачено у програмі третього дня фестивалю — 30 липня? Все важливе, все значне, все цікаве.

В аудиторіях Софійського університету почалися дискусії. Що хвилює молоді? Як її прагнення і побажання? Насамперед — солідарність з героїчним В'єтнамом, гарантування безпеки в Європі, врегулювання конфлікту на Близькому Сході, викликаного агресією Ізраїлю, питання роззброєння. Про це говорили на «Форумі з питань міжнародної політики» генеральний секретар постійного секретаріату Організації солідарності народів Азії і Африки Юсеф Ес-Сібаї, визначна діячка міжнародного руху за мир, почесний гість фестивалю Ізабелла Блюм, перший секретар Спілки арабської соціалістичної молоді Єгипту Муфід Шахаб.

Численних учасників зібрав семінар «Соціалізм і капіталізм».

На фестивалі відкрилась дискусійна трибуна — по проблемах науки. В дискусіях беруть активну участь радянські делегати. Великий інтерес викликав виступ нашого молодого вченого лауреата Ленінської премії Юрія Журавльова.

Любителі статистики підрахували: щоб побувати на всіх заходах фестивалю, потрібно було щось близько 15 тисяч годин. Як же встигнути всюди? На третій день фестивалю поклонники мистецтва дістали добру можливість познайомитися зразу з сотнями молодих талантів. — учасниками художніх конкурсів. Їх одинадцять — цих творчих змагань музикантів, співаків і танцюристів. На урочисте відкриття міжнародних конкурсів у концертній залі «Болгарія» прийшли прославлені майстри мистецтва.

Народна артистка СРСР Тетяна Устинова — голова жюрі конкурсів народних танців. На наше запитання «чого вона чекає від конкурсів?» артистка відповіла:

— Насамперед, звичайно, чекаю зустрічі з новими талантами. В тому-то і головне завдання подібних конкурсів — відкрити нові імена. З власного досвіду знаю, а мені, між іншим, довелося бути членом жюрі конкурсів шестити молодіжних фестивалів, такий представницький огляд завжди дарує світові чудових майстрів.

Отже, художні конкурси почалися. В найкращих залах Софії вступили в

творче змагання співаки, піаністи, скрипачі, виконавці народної музики і танцю.

Ми — в «Культурному центрі» радянської делегації. Ще до початку фестивалю він став мало не найпопулярнішим.

Радянський «Культурний центр» вже має свою хроніку подій. Тут при глядачах почесний гість фестивалю, космонавт Олексій Леонов намалював картину про підкорення космосу. Гросмейстер Василь Смилов дав сеанс одночасної гри на 32 дошках, перемігши в десяти партіях і програвши тільки дві — болгарським шахістам. Відкрито дискусійні зали, музичний салон і навіть російська корчма «Балалайка», де можна на дозвіллі випити чаю з самовара з медовими і м'ятними пряниками.

В «Центрі солідарності з В'єтнамом» уже другий день багатолюдно. Делегати йдуть сюди як у музей, музей мужності і доблесті патріотів героїчного В'єтнаму. Ми гортаємо книгу відзвітів. У ній десятки записів французькою, арабською, англійською, японською, російською та іспанською мовами. А ось примітна — болгарською: «Схилиємося перед подвигом героїчного в'єтнамського народу». Такий відзвів за-

лишили в книзі перший секретар ЦК БКП Голова Ради Міністрів Болгарії Тодор Живков й інші керівники країни.

У дворі «Центру» стоїть світло-бежева машина «ГАЗ-69». Її привезла радянська делегація в дар друзям. Це, мабуть, єдиний експонат, який не можна виставити в новому залі «Центру» — залі подарунків, який готують тепер в'єтнамські делегати для огляду.

Злочинна агресія Пентагону породжує дедалі зростаюче обурення молоді світу, в тому числі американської. У «Центр» прийшов висловити свою симпатію героям В'єтнаму молодий американець Білл Джонс. Він кинув виклик своєму уряду, відмовився воювати у В'єтнамі і покинув ряди армії інтервентів. Щойно на Софійський доносський пункт з'явилась група молодих делегатів із США. Вони зважилися здати кров для бійців В'єтнаму.

А ввечері 30 липня Софійський фестиваль палко аплодував посланцям країн, які відстоюють свою свободу в битвах з імперіалізмом. Відбулися вечери солідарності з народами Анголи, Мозамбіку, «Португальської» Гвінеї і островів Зеленого Мису, Південної Родезії, Південно-Західної і Південної Африки. На захист Лаосу виступили учасники іншого мітингу.

Виятково насиченою на третій день фестивалю була художня програма — в найкращих театрах і палатах культури пройшло більш як 30 національних і міжнародних концертів. Одна з головних подій дня — гала-концерт делегації СРСР транслювався по болгарському телебаченню.

Д. БОЧАРОВ, І. ВЕКЛЕР, І. ДОБРОТІНА, В. ЧАНТУРІЯ, В. ЧУК-СЄЄВ, спецкорн ТАРС.

„ПОТРІБЕН ДЛЯ КОМСОМОЛУ“

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

тор. Виникла загроза зриву плану. Знав Володимир, що допомогти майже неможливо. Мотори до тепловозів ремонтували в Саранську. Але хвилювався разом з комсомольцями, бігав з ними до директора, дзвонив, добивався.

Я не здивувався, коли Володимир попросив одного разу рекомендацію для вступу в член

КПРС. Та й члени бюро райкому проголосували всі «за». Знали, що завзятого, бадьорого, енергійного хлопця невичерпні джерела.

Ось хоч би й ідея книгарні. Разом з Ганною Костюк створили її в заводській бібліотечці. На книжкових полицях комсомольців з'явилися твори класиків марксизму-ленінізму, новинки літератури.

Вміє Володимир економно розподілити свій час. Встигає побувати в комітеті, на репетиціях худож-

ньої самодіяльності, пробитися з друзинниками увечері містом. Мабуть, лише для себе не вистачає часу у хлопця, бо частенько світається дозвіна його вікна: вчиться в технікумі, а зараз захищає диплом. Незабаром стане техніком наш член бюро і позапартійний секретар райкому.

«Потрібна для комсомолу людина», — сказав якось про нього молодий робітник. Я з ним згоден.

М. РЯБКОУЧМА, секретар Гайворонського райкому комсомолу.

Гайворон, рік 68-й

ЖИТТЯ НА П'ЯТІРКУ

МАСИВНИЙ СТИЛ у просторому кабінеті здавався іграшковим. Його господар заклопотано гортав папери. Відвідувачів не затримував, відпустив після кількох ділових фраз.

До кабінету, чітко вицокуючи підборами, увійшла молода жінка. Щось знайоме вчувалося господареві кабінету в цьому вицокуюванні. Підвів голову, глянув — і немов і не було солідному начальникові його п'ятдесяті з хвостиком. Зіравався з-за столу, підбіг:

— Ліда?! Сестричка?! Лідія Антонівна ніяково посміхається: бач, привезла звіт за квартал, а воно...

Ні, не сестрою була Лідія Антонівна цій солідній людині. Але, мабуть, рідні друзям. Це, мабуть, єдиний експонат, який не можна виставити в новому залі «Центру» — залі подарунків, який готують тепер в'єтнамські делегати для огляду.

Лежав він, забинтований, у військового госпіталю. Хто знає, скільки залишалося бійцеві зустріти світанків, якби не медична сестра, дочка гайворонського робітника Ліда Камоцька. Вона щойно давала кров пораненим і сиділа знесилена, сумно поглядаючи на новоприбулого.

— Помре він, лікарю? — Війна! — кинув. — А на війні буває, що й помирають. Йди відпочивати.

— Яка група крові? — підвелася, намагаючись твердо триматися на ногах.

— Четверта. — Беріть. З наших лише в мене четверта. — Дочко... — тільки й мовив.

Не могла Ліда звикнути до війни, до поранених, до їх страждань. Вона хотіла бути лісоводом, саджати дерева, прикраша-

ти землю. Тому й пішла в інститут лісового господарства. Курси медичних сестер відвідувала просто так, щоб бути разом з подругами. І хіба могла вона думати, коли складала екзамени, що через кілька днів на довгі роки війни стане ця професія головною?

НА ВУЛИЦІ Саксаганського, де так любила прогулюватися Ліда, з'явилися військові машини з пораненими. Шість подруг — Марія Незабитовська, Катерина Саміляк, Зіна Смирнова, Віра Харламова, Віра Желябовська і Ліда — широко відкритими очима проводжали машини.

— Це ж війна, дівчата! — з жахом мовила Ліда. А за хвилину: — Я у військоматі! Хто зі мною?

Ремінь незвично перетягнув дівочий стан, комір шинелі врізався в шию. Та не про це зараз думали дівчата. Вишикувавшись, урочисто проказували слова військової присяги. За кожним з цих слів — ненависть до поневолювачів, любов до Батьківщини, спокій якої і їх власний порушили загарбники.

Вперше побачила війну Ліда в госпіталі по вулиці Саксаганського. Тремтіли руки, коли робила уколи тяжко пораненим. А вони ще й заспокоювали її. Нічого, мовляв, дівчинко, голка не куля, витримасмо.

Після зміни збиралися дівчата в своїй кімнаті. Стомлені, налякані тим, що робилося навколо них, співали «Синий платочек», «Вьється в тесной пещуре огонь». Не для себе співали: готували концерт для поранених. І коли з'явля-

лися потім перед ними, на обличчях не було ні розгубленості, ні втоми.

ВСЮ ВІЙНУ пройшли ВСОЮ підруги пліч-о-пліч однієї частині. З Києва в Кременчук, з Кременчука в Харків, з Харкова в Красноярьськ перебазовували їх госпіталь. Під бомбами, під гарматним обстрілом переносили вони поранених, під кулями робили перев'язки і виносили бійців з поля бою. Ніхто не скаржився на втому, до вибухів звикли, не помічали їх.

А коли почалася війна з Японією, поїхали дівчата на Далекий Схід.

— Невже це мої подруги-курсниці? — зачудовано оглядає струнких дівчат у військових шинелях рек-

тор Київського державного інституту лісового господарства.

— Так точно! — рапортує молодий лейтенант медичної служби Лідія Камоцька.

Ліду обрали секретарем парторганізації інституту. З нею, ветераном війни, радилася досвідчені викладачі. А ветерану не було ще й двадцяти чотирьох.

СЕМІКЛАСНИЦЯ Таня, дочка Ліди Антонівни, хвалиться:

— П'ятірку одержала. — Про що писала? — Про маму.

А мама, кавалер п'яти урядових нагород, на п'ятірку написала своє життя.

В. ШАРІЙ, м. Гайворон.

З місяця в місяць перевищують завдання слюсарі Гайворонського паровозоремонтного заводу комсомольці Степан Танасійчук та молодий комуніст Володимир Виноградов. Їх девіз: «Зроблено у нас — зроблено найкраще».

Фото В. ЗЕМНОРІЯ.

Для ювілейного гостинця

Про трудові здобутки молоді Добровеличківського району повідомляють з райкому ЛКСМУ:

На 265 гектарах комбайнер артілі імені ХХІІ з'їзду КПРС ВІКТОР ФІЩЕНКО намолотив 6208 центнерів хліба.

3175 центнерів зерна зібрав з 180 гектарів ВАЛЕНТИН ЗАЄЦЬ (колгосп «Дружба»).

По 3 кілограми вовни з кожної півці має чабан колгоспу «Зоря комунізму» АНАТОЛІЙ ЧУМЧЕНКО.

2 000 кілограмів молока на коропу надоїла доярка артілі імені Калініна РАІСА КАРПЕЦЬ.

СВЯЩЕННА ЗЕМЛЯ

Жменька священної землі із Малахового кургана і Сапун-Гори вирушила в путь. Вона пройшла південними районами республіки, і ось її доставили на Добровеличківщину наш суїди — секретар Арбузького райкому комсомолу Миколаївської області Василь Солонуха та голова районної ради ДССТ «Колгоспник» Анатолій Фішков. Цю землю зустрічали на урочистій лінійці піонери і жовтенята, що відпочивають в Піщанобродському північному таборі. Сюди артілі вихователів і молоді колгоспники місцевої артілі імені Шевченка.

Ця земля ляже до підніжжя монумента Слави, який вирішено спорудити на місці Корсунь-Шевченківської битви, 25-річчя якої буде відзначатися в наступному році. Колектив Корсунь-Шевченківського педучилища з ініціативи комсомольської організації вирішив провести естафету, мета якої — доставити землю з місця-героїв до підніжжя монумента.

Далі естафета прослідувала по інших районах нашої області. Країна доярка колгоспу імені Калініна Раїса Карпеч передала її в Новоукраїнський район.

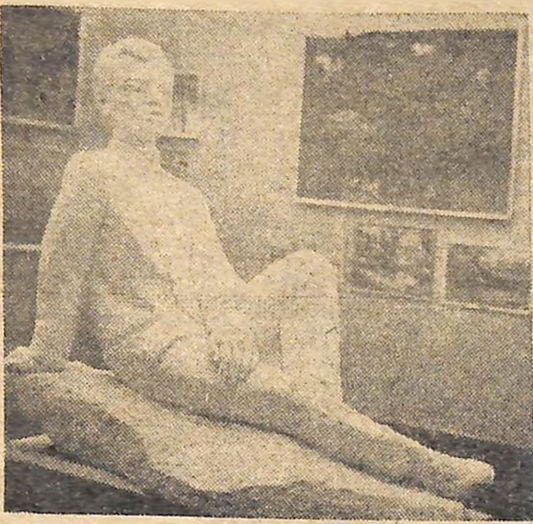
М. КРАСКОВСЬКИЙ, перший секретар Добровеличківського райкому ЛКСМУ.

НАЗУСТРІЧ
50-РІЧЧЮ
КОМСОМОЛУ

В столиці України експонується виставка творів художників Києва, Житомира, Чернігова та Черкаса, присвячена славному п'ятидесятиріччю Ленінського комсомолу.

На фото: скульптура В. Шатуки «В. І. Ленін-зімлазист» (ліворуч), прапорець — в залі виставки.

Фото Ю. Мосенжника, (Фотокроніка РАТАУ).

ЗАПРОШУЄМО ДО РОЗМОВИ

М. СТОЯН, В. ЮР'ЄВ

(Продовження. Початок в газеті за 30 ліній).

КОЦАРОВА КРИНИЦЯ

Кажуть, той коваль був, як богатир — аросу великою, сили дужої, краси невимовної. Кажуть, ще маленьким хлопчиком пан виміняв його за собаку і не продав. Спочатку Степан був пастишком, а згодом віддав його у кузю. Всього він навчився, та ніколи не міг забути добра і ласки людей. Вони його колись і зодягали, і ділилися шматком хліба.

Як листя за водою, спливали й спливали літа. Краса давно зів'яла, понижав Степан, сину розбував. І вже немічного й недужого прогнав його пан.

І знову над ним зглянулись люди, такі ж, як і він, бідачи... А Степан все не мав спокою. З висуванню ним же лопатою вирухив у поле. Збивав росу, збивав пил, обходив усі яри, змивав усі дороги. Щось колав, щось шукав. Сміявся багачі:

— Що з літ, то й з розуму. Збожеволів старий! Скарби шукає.

Шукав. Скарб. Тільки не для себе, а для людей.

І якийсь опівдні, коли були жнива, коли німлі спина і руки від важкого серпа, до жнивів від яру поспішав Степан:

— Люди добрі! Я скарб знайшов.

— Який? — підвелися жінки, і заблещали серпи на сонці.

— Воду, люди добрі!

Багато чого не було в людей — і хліба, і солі, а найбільш — води. Люди мучились від спраги.

Коваль викопав криничку. Там забило джерело. До нього проліг битий шлях. Минула ліхвісна криниччина, забулось ім'я, люди так і прозвали її ковалевою.

Ми почули таку легенду, розповіли її жителям села Павлівки. І один з них, високий білявий чоловік з синіми очима усміхнувся і сказав:

— Ходім у береги. І я покажу вам Коцарову криницю, але на цей раз — виюка ковала...

Береги й береги. Соняшники, баптани, картоплиння. І під одним з городів — маленька криничка з дерев'яними цямринками. Труба. А з неї біжить і біжить чиста, джерельна, добра вода.

— Отак у нас всюди — копнеш лопатою півметра-метр, і обов'язково знайдеш джерело.

Таких криничок ми бачили багато. А поруч — за кілька кроків — зміліла Велика Вісь.

Однак, бачили й інше. Ми вже говорили про береги. Вони — охорона річки від нямудок. Вони можуть наповнювати запаси води. Колись понад Віссю було багато каналів, обсаджених вербами, вільхами, осоками. То були межі, але й звідти біли джерела! Іх, тих джерел, було безліч. І річка не міліла навіть у липневу й серпневу спеку. Правда, вони тоді ніби притолювались, спочивали, щоб у вересні, в осінь прохолоду забити з новою силою... Розкриймо джерела! Адже вони є. Пішли тійки глибше в землю, а на наших очах висихає Вісь.

ОЧЕРЕТ, ОСОКА?

Кому довелось слухати схвильованих шелест очерету весною, коли вітри гнуть його куща до води, кому довелось слухати його сумовиту пісню восени, той їх ніколи не забуде... І ми не проти очере-

ту, не проти осоки, ви вже чули наш голос проти їхнього вищиснення.

Зникли в багатьох місцях верби, явори, вільхи, не побачили кущів каліни, над Віссю, її заступили менші, кволіші захисники — очерет і осока. І не дивуйтеся нашому твердженню. Не лише захисники, а й найліпші вороги. Парадокс? Протиріччя? Аж ніяк!

Між Мар'янівкою і Павлівкою, між Веселівкою і Канежем, між Канежем і Панчевим, між Лікарівим і Коробичиним скільки оком глянь — сушільні зарості очерету й осоки. Згодиться, що очерет — це не ріка. Ріка — це найперш вода і вода, свого роду блакитна картина, яку майстер оправив у зелені барвисті рамки.

Що ж сталося між названими селами? І там колись в одних місцях широчай, в інших глибоко стріною бігла Вісь. Та не зразу, не за рік, за десятки, сотні років вода поступалась і поступалась, берегова рослинність тіснила її. Цей процес особливо бурхливо проходить в останній час. Приїльте у Панчево. Там теж були глибокі розливи та плеса. А очерет в союзі зі своїм спільником розогом почав нестримний наступ. Вони пішли від берега на десятки метрів...

Чому так сталося колись, чому цей процес йде й тепер? Бо було, бо існує те ж саме зачароване коло. Замулювання. З розорених долин і ярів весняні води, дошові води несуть намуд до річки. Його не зупиняють дерева. Він, ніби в сніті, осідає між береговою рослинністю. І вона веде наступ на воду.

З цього приводу ось що пише в одному з багаторічних журналів відомий український вчений Д. Я. Афанасєв: «Природна рослинність схилів долини Великої Віси до початку вищиснення була мішаним бар'єром, який стримував розвиток ерозійних процесів і перешкоджала утворенню ярів та балок. Знищення цю значної частини схилів річки Великої Віси природної рослинності призвело до широкого розвитку на схилах і за її межами процесів ерозії, до значного розширення і утворення нових ярів і балок, переважно за рахунок орних земель. Продукції ерозії з року в рік разом з талими і дельтавальними водами потрапляли в річку, що згодом в багатьох місцях призвело до її обміління».

Ми ще раз настійно звертаємося до всіх: обсаджуймо береги, яри, долини... А очерет і осока... Хай будуть і вони. Але поєднаною смужкою, вузькою смужкою понад берегами. І з них хай на широкій і глибокій плеса качка виводить своїх каченят.

ГАЇ, ДАМБИ ТА БУДЯКИ

Хоч ми у заголовку й поставили їх на третє місце, почнемо з них. Від села Віси на другий берег тягнеться невисока, не дуже й широка дамба. Нас здивувала не вона. Здивували розкішні квітучі будяки на її обох боках. Будяки ніхто не садив, ніхто й не знищував, їм добре й привільно на цій неширокій дамбі.

Як не можна уявити землі без сонця, так не уявити води, річки без дерева. Річка й дерево — великі спільники. Вода швидко стікає з поля, утворюючи яри, а між дерев розливання не відбувається; вода повільніше тече по горішньому листю, сніг повільніше розтає... Коріння дерев, що глибоко сягає в землю, стає природними каналами. Вода тече вздовж цих каналів, десь там, у глибині, народжуються джерела. Ще краще від живого коріння такому стіканню сприяють пустоти, що з'являються внаслідок гниття. Таким чином, ми бачимо трікутинку: дерева — джерела — річки. При випаданні однієї з цих сторін порушується нормальна циркуляція води в природі.

Але тут нам можуть зауважити:

— Все це так. Але спорудження во-

доймищ хіба не є ознакою уболівання за збереження запасів води?

Заперечень немає. Але тільки з одного боку. Бо оголені степові ставки, на берегах яких не побачиш жодного кущика, для повнокровного життя природи мало що дають. Вода з них випаровується вхолосту. Значно корисніше зволожувати повітря таким чином, щоб вода спершу пройшла через листя рослини і провела там відповідну роботу, корисну для людини. Відомо, що для утворення шістнадцяти кілограмів сухої деревини листя мусять випарувати близько п'яти тонн води! Зрошуючи землю, ми збагачуємо повітря тією ж кількістю водяної пари, як і у випадку прямого випаровування із ставкової поверхні. Але в першому випадку ця вода виконала певну роботу, в іншому ж — ні. Над Віссю потрібно висаджувати дерева, які, затіняючи частину водоймища, разом з тим послаблятимуть і силу вітру, і значне дармово випаровування.

— Ти мене обергаєш від сонця, береги мої джерела, — каже вода. — А я вже напою твоє коріння, буде твій лист зеленим і веселим.

І хто розуміє ту мову, той побачить, що вона надзвичайно розумна і мудра.

Так, Вісь колись була у зеленому й барвистому наряді. Як спомини, залишилися гаї і гаїчки над нею у Панчевому, на околиці Канежа, в Кам'яній. Є вони і в інших селах. Проте майже на всій течії береги голі-голіснічкі.

Де ж поділося дерево? Найбільше його було порубано в роки німецької окупації: німці було протопити, і тоді гуляла безжалюдя сокіра. Береги оголились. І річка дуже швидко почала міліти. Добробут наш став швидко зростати, ми починаємо перебарити й вузькі ярки — те не так, те не гірше... Проблема палла давно розв'язана, а річка, як була забутою, так і є.

Де-не-де почали відновлювати насадження. У селі Великій Віссі два добрі господарі — голова сільської Ради Михайло Федорович Рожко та голова колгоспу «Росія» Анатолій Кирилович Чайка вирішили спорудити дамбу, а правий берег засадити вербами. Дамбу споруджено, на березі посаджено верби. І хай цей початок невеличкий, але він дуже хороший. Приємно радує око захисна смуга понад річкою у Мар'янівському радгоспі. Але всі ці старання добрих господарів підуть прахом, якщо не візьмуться за таку ж справу їх сусіди — всі, чій земля омиває Вісь.

Хотілось б, щоб у цьому взяли участь школярі, комсомольці. Адже саджанців дорогий не треба. Нарубай з верби кілочків, повтикай їх над берегом — і через рік — два, вони піднімуться міцним засадомом...

Всюди виностають дамби. Іх теж би засаджувати осоками. В багатьох селах споруджують і мости. Ось історія про такий міст через Вісь над і хочеться розповісти.

В Панчевому минулого року почали споруджувати міст. Гарний, міцний міст. Правда, будуватимуть його досить довго. Але біда не в цьому. Проектні організації не запланували підлоги. А стару згнилу, розвалину. Вода вся збігла, і вийшло, як у байці Глібова...

ГІЛЛЯ ОДНОГО ДЕРЕВА

Хоч наша річка й мала, але на протязі 165-ти кілометрів до неї приєднуються ще десять приток, більших і менших — п'ять зліва, п'ять справа: Розлива, Турія, Бірзулянка, Мала Вісь, Надлак... Це гілля одного дерева. Зрубай одну гілку, і дерево застогне. Яка ж доля гілок, яке життя однієї з них — Турії?

Це дуже цікава річка. Починається вона в знаменитому лісі біля Лебедина. Біля того Лебедина, де колись гуляли гайдамаки, біля того Лебедина, що уявляв окремих розділом у знаменитому поєму Т. Г. Шевченка про Коліївщину. Так і зветься вона там — Лебединка. Біля села Турії вона вже зветься Турія, а біля Листопадового та Златополя ви прочитаєте й третю назву — Гелтурка. Назва історична. Біли турки, коли напали вони на нашу землю. Звідси й — гел-турка...

На її берегах у 1923 році стояв ще молодий Тичина і записав про її красу дуже схвильовані рядки у своєму щоденнику.

Немає смуг, немає лісів і на її берегах. Вона теж зміліла.

Є у Златополі маслоцех Малопісниського заводу сухого молока. Зробили каналізацію — і все у річку Турію. Шкірзавод на висоті. І якийсь мудра го-

лова з цього додумалась — якщо встановити труби — все піде вниз, у яр, все піде самолівном, і затрат не треба.

Не дуже скупий на таке і консервний завод. А коли від нестерпного смороду загаласували всі, коли аж Київ відгукнувся по радіо фейлетоном, почали будувати очисні споруди... Та як довго їх ще будувати. А нечистоти плинуть у річку. Та й окремі громадяни (повторимось: як потрібна пропаганда по збереженню природи!) послід від худоби, сміття викидають у річку. Мовляв, вода все приховає. І таке неподобство ми бачили не тільки біля Новоміргорода, а й у Малопісниському й Новоархангельському районах.

Не можна оминути ще одного, характерного для всієї течії, для всіх берегів.

Річка повповнюється джерельною водою, своїми притоками. А в час весняної повені, в час дощів — і водою з ярів та вибалків, що спускаються до неї...

Яри, яри... Недалеко біля села Живнівки Новоархангельського району прямо з степу біжать двома ярами два струмки. Один з них, обсаджений вербами, біжить і сміється, дзюркоче й вирве, впадаючи у річку Надлак.

Біжить і другий, Між каміння. Біжить безспло, як втомлений подорожник. І хоч би над ним було якесь одне-однісіньке деревце!

Яр біля Андріївки. Його звали Холодним. Його схили були порослі чагарником, а віншу при зустрічі з долиною Віси росли розкішні верби. Немає чагарників, немає верб, немає і особливого бажання у андріївців відновити насадження. І яр, хоч і зветься Холодним, але він уже не холодний...

Що ж потрібно робити всім нам? Найперше, зупинити пугаки на схилах ярів. Хай виростуть там гаїчки фруктових дерев, хай виростає трапа.

До ріки, про нашу марну шедроту. Ми так любимо відводити під сади найкращі землі, віддаємо під них рівнину, найродючіший чорнозем у полі — по 100, по 200 гектарів. А хіба садові не було б добре на схилах ярів? Ростуть же і абрикоси, і яблуні, і виноград на терасах, на горах у Грузії... Подумаймо, добре подумаймо і про притоки та яри...

ГОЛУБИ ДЗЕРКАЛА

Здавна наші люди любили ставки. В степовому краю річка біжить весною, а потім, у літню спеку, пересихає. Без води не проживеш. Здавна люди перегорджували течію греблями, дамбами. Тепер набагато більше стало ставків. Техніка стала потужнішою — є скрепери, механічні лопати, а головне — більшою стала потреба води. І ставки з'явилися далеко у полі, там, де є долини, де є яри. На них плаває птиця, біля них літні табори телят, корів, біля них влаштували своє господарство і городні бригади. Явище дуже відрадне. Тільки до спорудження їх деякі колгоспи підійшли по-господарському, а деякі зовсім несерйозно.

Як же це по-господарському і як несерйозно?

Три ставки споруджено в колгоспі імені Кірова Новоміргородського району, де головою Володимир Михайлович Черкіс. Ставки майже весь час на одному рівні, не пересихають. Перш ніж споруджувати ставки, тут зробили геологічну розвідку ґрунтів. Вода не всюди буде триматись. Геологи сказали — вода буде. До того ж, у берегах є чимало джерел.

А ось приклад, як можна несерйозно поставитися до цієї справи. Не будемо називати прізвища. Вийшов один голова колгоспу і сказав механізаторам:

— Отут гатіть!

Почали трактористи горнути землю. Весною з'явилась у ставку вода. Та через тиждень-другий зникла.

— Невисока дамба! — не сумував голова і наказав «підсипати» це.

Підсипали. Височенько. Назбиралося весною води чимало. І так рвонуло дамбу, що залишилась там глибока прірава.

Засипали її, а води нема! Скринька чудеса відкривалась з іншого боку. Ніякої геологічної розвідки не зробили, вода пішла у ґрунт. До того ж, і земля цяк не підходила для дамби.

(Далі буде).

ТОВАРИШУ ЧИТАЧ!

Цей номер «Молодого комунара» віддруковано в 22 годині 31 липня. А коли (якби число і годину) ти одержав його! Напиши нам про це сьогодні ж. Редакція звертається з цим проханням, щоб добитися своєчасної доставки газет кожному передплатникові.

НЕ ЗАБУДЬТЕ ПЕРЕДПЛАТИТИ «МОЛОДИЙ КОМУНАР»

Всі відділення зв'язку, листоноші, громадські розповсюджувачі преси на підприємствах, у колгоспах, радгоспах, установах та учбових закладах приймають передплату на 1969 рік.
Передплатна ціна газети «Молодий комунар» — 2 крб. 40 коп.

У ПОЗАВЧОРАШНЬОМУ матчі чемпіонату країни з футболу серед команд другої групи класу «А» суперниками «Зірки» були футболісти севастопольського спортивного клубу Чорноморського Флогу, які займають останнє місце в турнірній таблиці підгрупи. Незважаючи на це, господарі поля чинили енергійний опір нашим землякам, самі гостро контратакували, а в другому таймі мали навіть деяку перевагу. Та поразки їм так і не вдалося уникнути. На 18-й хвилині зустрічі Віктор Квасов вдало пробив штрафний удар у бік воріт моряків. Його партнеру по нападку Віктору Ступаку вилізлося спрямувати м'яч у лінію.

Цей єдиний гол і вирішив долю посидки на користь кіровоградців. Правда, перемоги мали можливість подолати рахунок, але не зміг скористатися цим.

Подано результати ще шести матчів цього туру: «Таврія» — «Локмотив» — 2:1, «Металург» (Зп) —

ФУТБОЛ ПЕРЕМОГА ДАЛАСЯ НЕЛЕГКО

«Суднобудівник» — 2:2, «Дніпро» (Дн) — «Ростсельмаш» — 1:0, «Авангард» — «Металург» (Дп) — 2:2, «Дніпро» (Кр) — «Металіст» — 0:3, «Сокіл» — «Труд» — 0:0.

Після двадцяти другого туру становить першої десяти команд так:

	В	Н	П	О
«Суднобудівник»	12	9	1	33
«Зірка» (Кд)	11	9	2	31
«Металіст»	12	6	4	30
«Труд»	11	8	3	30
«Дніпро» (Дн)	11	7	4	29
«Сокіл»	10	7	4	27
«Кубань»	9	7	5	25
«Таврія»	10	5	7	25
«Металург» (Зп)	7	9	6	23
«Шинник»	7	8	5	22

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

П'ЯТНИЦЯ, 2 серпня. П'ята програма, 11.50 — Телевізійні вісті (К), 12.00 — Міжнародна зустріч з футболу, СРСР — Швеція, 11 тайм. (Передача з Швеції), 12.45 — На ІХ Всесвітньому фестивалі молоді та студентів у Софії, (Передача з Болгарії), 17.40 — Телевізійні вісті (К), 18.00 — Для дітей, «Світлячок» почтає сервіс» (К), 18.30 — «Краса людська», Телевізійний альманах. (Львів), 19.00 — «Екран хлібороба» (Кіровоград), 19.30 — Першість СРСР з футболу, «Спартак» (Москва) — ЦСКА (Москва), 21.15 — Естафета новин. (М), 22.00 — На ІХ Всесвітньому фестивалі молоді та студентів у Софії, Баг дивчат. (Передача з Болгарії), 23.30 — Щоденник фестивалю. (Софія).

Друга програма, 19.00 — «Окреса української опери», (К).

СВІДОМІСТЬ

СВІДОМІСТЬ, 3 серпня. Перша програма, 9.00 — Гімнастика для всіх, (М), 9.45 — Телевізійні новини. (М), 10.00 — «3 днів народження», Музично-розважальна програма. (М), 10.30 — «Здоров'я», Науково-популярна програма. (М), 11.00 — «Об'єкти», Телевізійний клуб відео і фотолюбительів. (М), 12.00 — «Малювання Україною», «Оріль» — ріка пісня» (Дніпропетровськ), 12.20 — Телевізійна реклама. (К), 12.30 — Фестиваль фільмів, присвячений 50-річчю ВЛКСМ, «Сіверобігун ЧК». (М), 14.10 — Для школярів, В. Голубчик. «Ти прироби до нас, прироби», Телевізійна реклама. (М), 15.10 — До Всесоюзного Дня залізничника, «Магістраль». (Одеса), 15.50 — Кіножурнал. (К), 16.00 — «Палітра», (Донецьк), 16.30 — Художній фільм. (К), 18.00 — «Клуб кіномандрівників», (М), 19.00 — Концерт, присвячений Всесоюзному Дню залізничника. (М), 20.15 — «На меридіанах України», (К), 20.45 — «На воєнік», (Харків), 22.00 — На ІХ Всесвітньому фестивалі молоді та студентів у Софії, Міжнародний молодіжний карнавал. (Передача з Болгарії), 23.30 — Щоденник фестивалю. (Софія).

ПОКАЗУЄ МІКОЛАТВ

П'ЯТНИЦЯ, 2 серпня. 17.40 — Телевізійні вісті. (К), 18.00 — «В країні білого дельця», (Кишинів), 18.30 — Відкриття фестивалю самодіяльних ансамблів народного танцю. (Кишинів), 19.30 — Футбол: «Спартак» — ЦСКА, 21.15 — Естафета новин. (М), 22.00 — На ІХ Всесвітньому фестивалі молоді та студентів. (Софія), 23.30 — «Тільки факти», (М).

СВІДОМІСТЬ

СВІДОМІСТЬ, 3 серпня. 10.00 — «3 днів народження», Музично-розважальна програма. (М), 10.30 — Передача «Здоров'я», (М), 11.00 — Телевізійний клуб «Об'єкти», (М), 12.00 — «Малювання Україною», «Оріль» — ріка пісня» (Дніпропетровськ), 12.20 — Телевізійна реклама. (К), 12.30 — Телевізійний фільм «Загата», 15.10 — До Всесоюзного Дня залізничника, «Магістраль». (Одеса), 15.50 — Кіножурнал. (К), 16.00 — «Палітра», (Донецьк), 16.30 — Актуальний екран, 18.00 — «Клуб кіномандрівників», (М), 19.00 — Концерт, присвячений Всесоюзному Дню залізничника. (М), 20.15 — «На меридіанах України», (К), 20.45 — «На воєнік», (Харків), 22.00 — На ІХ Всесвітньому фестивалі молоді та студентів. (Софія), 23.30 — «Тільки факти», (М).

БІЛОЮ чайкою злітає над Тясмином вітрило. Це не просто прогулянка: молоді олександрівці навчаються морської справи. Поки що для них все тут нове — і як ставити вітрила, і як ними керувати, і як зав'язувати вузли. Займаються хлопці і спортивним веслуванням.

Така секція при райкомі ДТСААФ працює недавно, але її популярність росте швидко. Все частіше юнаки приходять у райком з проханням записати їх до секції.

Допризовники вивчають і автомобільну справу. Зараз вони ще набувають теоретичних знань, а незабаром сядуть за кермо автомобіля, як і їх товариші, що цього року закінчили навчання.

Вітрила над Тясмином

Всі вони одержали права шоферів і анкавали нормативи III розряду з фігурного водіння автомашини.

Райкомом ДТСААФ підготовлено радистів. Знання, які вони набули, згодяться під час служби в армії. Секції радистів працювали також при Олександрівській СШ № 1 та Івангородській середній школі.

Хто бував в Олександрії, той, мабуть, звернув увагу, що в районі є кілька пневматичних тирів. Вони є доброю школою підготовки стрільців, які потім удосконалюють свою майстерність в стрілецьких секціях. Вже близько двохсот юнаків вивчили норми II, III і юнацького розряду з кульової стрільби.

У військово-спортивного табору, що зараз працює, не один турботливий батько. Його створювали райвійськкомат, райком комсомолу, спортивні та дтсаафівські організації району. Тут допризовники вивчають радіосправу. Ім у цьому допомагає радист I класу Л. Федоренко. Стройові заняття, вивчення матеріальної частини вогневої зброї і Статутів Збройних Сил — все це вщенті заповнює день. А в ті кілька десятків вільних хвилин, які передбачені розпорядком, хлопці пишуть додому листи, читають книги або й проето розважаються, бо ж кому у вісімнадцять літ всидитися на місці. А там і відбій. Тоді над наметами запановує тиша...

Б. КУМАНСЬКИЙ.
Олександрівський район.

МЕХІКО ОЛІМПІАДА, ПРОБЛЕМИ 1968

ХІХ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ НЕ ЗА ГОРАМИ. ОЛІМПІАДА ВСЕ БІЛЬШЕ ЗАВОЮВУЄ СЕРЦЯ ЛЮБИТЕЛІВ СПОРТУ. ВОНА ХВИЛЮЄ, ВІКЛИКАЄ СУПЕРЕЧКИ, РОЗДУМАЄ НАДІІ, ПРОГНОЗИ...

СЬОГОДІНІ МІ ПУБЛІКУЄМО ЗАМІТКИ СПЕЦІАЛЬНОГО КОРЕСПОНДЕНТА ТАРС МИКОЛИ КИСЕЛЬОВА, ЯКИЙ ПОБУВАВ У СТОЛИЦІ МАЙБУТНЬОЇ ОЛІМПІАДИ.

Недавно мені довелося бесідувати з одним англійським комерсантом, який поставив собі на меті побувати в усіх містах земної кулі з населеними більше півмільйона чоловік. На питання: «Яке ж найкраще?» — він відповів беззапально: «Мехіко!»

Це найстаріше з міст існуючих у Новому світі міст, засноване ацтекми майже за два століття до появи біля берегів Америки Колумба, шістнадцять років тому найбільше спортивне «вигорення» у своїй історії. Тут з 12 по 27 жовтня відбудуться літні Олімпійські ігри.

ПОЧНЕМО З ЛЕГЕНДИ

Олімпійські ігри спляють своїм корінням в античній Греції. І як багато чого, зв'язаного з древньою Елладаю, вони овіяні легендою.

Ось одна з них.

Царю старогрецького міста Піси Еномаз оракул передрік страшну долю: він загине, як тільки його дочка Гіпподамія вийде заміж. «Кінч мій швидкий, як вітер, — вирішив Еномаз. — Хай кожен претендент на руку дочки змагається зі мною у гонках на колісницях». Немало беззаставних женихів наклали головами, програвавши жорсткі поєдинки. Все ж знайшовся мужній юнак Пелос, що кинув виклик долі. Він виграв гонку, заво-

люди красуючи, а з нею й престолом Пелосенної Греції (звідси назва містограда — Пелопоннеский). В честь перемоги над Еномазом, одержаною в Олімпії, Пелос вирішив влаштувати спортивні змагання. Пізніше Геракл, син батька богів і людей Зевса, надав іграм загальногрецького характеру.

Чи це найдостовірніша з легенд? Історія не дає відповіді. Вдалося встановити тільки одне: перші відомості про олімпійські змагання відносяться до 776 року до нашої ери. Значить, ці ігри дрезніші «Вічного міста» Риму (753 рік до н. е.), у якому вісім років тому радянські спортсмени одержали свою найяскравішу олімпійську перемогу.

Сучасні олімпіади, котрі, як і старогрецькі, проводяться раз в чотириріччя — по високосних роках, — багато в чому відрізняються від античних. Але, як і раніше, олімпійський вогонь запалює в серцях людей дух товаришництва, киче учасників до чесної спортивної боротьби.

ЧОМУ МЕХІКО!

Чому ж чергові, 19-і олімпійські ігри сучасності (перші відбулися у 1896 році) проводяться саме в Мехіко?

За право проведення олімпіад борються інші не менше міст, ніж у стародавній Греції претендувало вважатися батьків-

щиною Гомера. (Ще не обговорювалося питання, де відбудуться ігри 1976 року, а Прага уже висунула свою кандидатуру на олімпійські змагання 1980 року). Мексика першою з країн Латинської Америки удостоєна високої честі прийняти у себе спортсменів усього світу. Мехіко — найбільш високотічне з усіх олімпійських міст. Такий вибір покликаний сприяти дальшому розвитку спорту серед мешканців гірських районів землі, він повинен показати, що й у них є непогані умови для фізичного удосконалення.

ПОЧЕСТИ І ТРИВОГИ

Мексика удостоєна олімпійських почестей першою не тільки в Латинській Америці, але й взагалі серед країн, що говорять іспанською мовою.

Олімпіади — це пошана. Це й великі турботи. І витрати теж. Найдорожчі з олімпійських ігор — токійські — обійшлися у 3 мільярди доларів, куди, проте, увійшли й затрати на гігантську реконструкцію транспортних артерій японської столиці. Подібна розкіш не під силу Мексичі. Однак і її витрати складуть значну суму — близько мільярда песо, або 80 мільйонів доларів. А це подобається не всім. Один із студентів столичного університету, якого ми зустріли на будівництві олімпійського села, дивився на все досить похмуро: «Значайно, Олімпіада має певне значення для технічного й культурного розвитку Мехіко. Але дуже дорого обійдеться вона мексиканцям. Можна було б з більшою користю витратити ці гроші для країни, яка погребує мостів, доріг, іригаційні споруди і проведення реформ для поліпшення становища селянства. Можливо, і інакше б дивився на ці речі, коли б належав до середніх класів, але мої батьки, дрібні селяни з провінції, дивуються: яке відношення має до них Олімпіада?»

Студент явно був песимістом. Будівництво олімпійських баз викликало попит на роботу силу. В Мехіко хлинули з провінції безробітні, мешканці нагір'я і напівпустель атеки і майя — нащадки стародавніх господарів країни. Тим самим вони одержали на тривалий строк добру роботу.

Повертаючись із майбутнього «села», ми розговорилися з робітником на ім'я Фернандо. Він прибув до пуха маленьким транзисторним приймачем і слухав вичлущену до програми «Національна година» промову президента Мексика Гус-тава Діаса Ордаса. На думку Фернандо, сирани не в грошах, як країна витрачає на ігри. «Важливо, щоб Олімпіада прийшла блискуче і піднесла престиж Мексичі» — рішуче заявив він.

М. КИСЕЛЬОВ,
спеціальний кореспондент ТАРС.

Мишко Ємельянов і його Чебра

Минулої неділі в Кіровоградському парку культури і відпочинку «Перемога» зібралися прихильники мисливства, щоб оглянути приставку мисливських собак. І не шкодували: цікавого було багато. Але чи не найбільшою популярністю користувалася собака Чебра — жорсткошерстий фокстер'єр. Його господар — наймолодший учасник виставки п'ятнадцятирічний Мишко Ємельянов.

Чебра не вперше потрапила на огляд. Вона нагороджена трьома срібними медаллями, дипломом третього ступеня і великим срібним жетоном.

Мишко виховує зараз ще одну собаку, цієї ж породи. Вона незабаром братиме участь у виставці.

Нещодавно у юного собаковода була велика радість. Батько придбав синові ружницю. Так що Мишко, прийде час, самостійно вирушить на полювання.

Юний Ємельянов вірно розуміє завдання мисливця, який в першу чергу є другом природи, бережливим хазяїном всього живого.

Мишко з дитинства звик допомагати тваринам. Він виростив і приручив лисеня, вилікував поранену дику качку, а весною випустив її на волю.

Така любов до природи у Мишка Ємельянова, такому хлопцеві можна буде довірити ружницю.

Г. ЗУБЕНКО.
Фото автора.

Т. в. о. редактора Ю. МОТОРНИЙ.

КРАСНОДОНСЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 87

оголошує прийом учнів на 1968—69 навчальний рік на спеціальності:

- машиністи шаштних електровозів, гірвозів;
- електрослюсарі по монтажу і експлуатації загальношахтного устаткування і засобів автоматизації.

В училищі приймаються юнаки не молодше 16,5 років і не старше 25 років з освітою 8—11 класів.

Строк навчання — 2 роки.

Училище забезпечує учнів гуртожитком, триразовим харчуванням, обмундированням, постільдю.

Для вступу в училище необхідні такі документи: заява на ім'я директора, автобіографія, копія свідоцтва про народження, свідоцтво про освіту, характеристика з школи (чи роботи), довідка з місця проживання, довідка про стан здоров'я, 4 фотокартки (3х4 см).

Паспорт, знятий з обліку, пред'являється особисто.

Прийом документів до 25 серпня 1968 року.

Початок занять з 1 вересня.

Прибути до училища за викликом дирекції.

АДРЕСА УЧИЛИЩА: м. Краснодон Луганської області, професійно-технічне училище № 87.

Тхати поїздом до ст. Краснодон Донецької залізничі, по місту — автобусом до шахти 2 біс.

ДИРЕКЦІЯ.